

JON BRÆNDSPAARD TOFT

Laya



fantasy |

**GRATIS
LÆSEPRØVE**

Kapitel 1

En dag, blot en almindelig sommermorgen som alle andre, bemærkede folk i den lille landsby Wertib, at en fremmed var kommet til byen. En ung pige, hvis mørke, rødlige hår funkede i solens lys, kom gående hen ad den støvede hovedgade. De blå øjne afslørede hendes udmattelse, der yderligere blev understreget af hendes slæbende skridt. Hun så ud til at være omkring femten eller seksten år gammel og var ikklædt en slidt, bleggryn skjorte samt et par blå skindbukser, der hang langt nede og klaskede om de støvede lædersandaler. Om halsen havde hun en tynd kæde med en cirkelformet medaljon, der reflekterede solens lys, og på ryggen en sort rygsæk, og på den var der fastspændt en hjemmesyet sovepose og et stort fåreskind.

Ved hendes side gik en stor, men slank kat, hvis rødlige pels var lige så bemærkelsesværdig som pigens hår.

„Kun lidt endnu,“ forsikrede katten hende. Dens blik var årvågent, og med ører, der vendte sig efter hver en lyd på gaden, gik den opmærksomt og målrettet fremad.

Pigen åndede tungt. Hendes hud var rød af solen og glinsede af sved. Det var tydeligt at se, at hun havde vandret i flere dage gennem ørkenen. Hendes følgesvend så også udmattet ud. Katten slæbte poterne af sted og pelsen var pjusket og støvet.

I Wertib kendte alle hinanden, og den lokale sladder bredte sig hurtigt. Byens indbyggere gik derfor i en stor bue udenom den snavsede fremmede for ikke at blive set i hendes selskab. Pigen lod sig imidlertid ikke mærke med noget. Katten så sig om og fik øje på den bygning, som byens borgmester havde sit kontor i.

„Herhenne,“ sagde den. Pigen fulgte tillidsfuldt kattens retningslinie. Hun kunne sagtens selv have fundet vej, men det ville have krævet, at hun ofrede mere opmærksomhed på sine omgivelser, end hun var i stand til lige nu. Katten var hendes ven, og hun stolede blindt på den. Ganske vist havde hun været i landsbyen før, men det var mange år siden, og hun kunne ikke genkende nogen af bygningerne.

Pigen stoppede op foran den bygning, katten havde udpeget. Den lå ved en stor plads i midten af byen, der var centreret om et smukt, cirkulært springvand, udhugget i granitsten, og som resten af byens bygninger, var den en pæn, velholdt træbygning. Pigen stirrede kort på skiltet foran bygningen, før hun trådte indenfor. Katten havde haft ret.

Byens borgmester, en ældre, gråhåret herre med briller, sad ved et skrivebord af træ med en stak dokumenter i hænderne. Han var iført en lys skjorte med opsmøgede ærmer, og han lignede en mand, der befandt sig i sit rette element der bag bordet. Han var høj af bygning, og selvom hans hårpragt var sparsom, udstrålede han en myndighed, der kun fulgte med ansvarsfulde poster som den, han besad. Da han hørte døren knirke, lagde han papirerne på bordet og så op. En mejse fløj rundt på må og få i kontoret. Fuglen rettede sin opmærksomhed mod den rødhårede kat, der uden invitation sprang op på borgmesterens bord. Borgmesteren rynkede brynene, men gjorde intet forsøg på at skubbe katten ned. Katten satte sig og kiggede interesseret på den flaske floriansk rødvin, borgmesteren havde stående. Flasken var beklædt med et rødt silkebånd, bundet i en klassisk sløjfe.

Den fremmede pige gik helt hen til bordet og stirrede den ældre mand i øjnene med et skarpt og fast blik.

„Hjælp mig,“ sagde hun. Hendes stemme var hæs.

Borgmesteren stirrede vantro på hende, kneb øjnene sammen, men åbnede dem så op med overrasket og uforventet genkendelse.

„Er du ikke...“

„Jo, jeg er,“ svarede pigen.

„Vi har vandret i flere døgn.“ Katten havde vendt sig og overtog samtalen. „Vi bringer nyt sydfra.“

Mejsen landede på borgmesterens skulder og hviskede noget i øret på ham.

Den gamle mand blinkede. „Følg med,“ sagde han så efter et øjeblik. Han åbnede døren ind til et baglokale og pegede ind i det tilstødende rum. „Gå derind,“ sagde han. „Jeg er der lige om et øjeblik.“

Pigen gik ind i rummet, men vendte sig og så ud ad døren. Katten og fuglen var fulgt med ind. Borgmesteren hængte et skilt op på døren ud til gaden, og kom lidt efter tilbage igen.

Inde i rummet var et skrivebord, magen til det ude foran. Ved siden af det stod to stole, der var bygget i stil med bordet. Stolenes og bordets fødder havde alle en karakteristisk krøllet form. Formentlig var det byens lokale snedker, der leverede. Til venstre, op ad væggen stod et stort, mørkt garderobeskab.

Pigen satte sig uden henvisning på den ene stol, og kort efter satte borgmesteren sig på den anden.

„Hvad nyt bringer I?“ spurgte borgmesteren efter et øjebliks tavshed. „Dårligt nyt,“ svarede pigens. „De er begyndt at røre på sig.“

Borgmesteren rynkede brynene. „Det er ikke godt,“ sagde han. „Dem som Bringer Orden må holdes fra byen og dens hemmelighed. Vi må kontakte Sarim den Vise. Måske kan han beskytte byen med magi.“

„Det kan han sikkert,“ svarede pigens. „Spørgsmålet er, om han er til at overtale.“

Borgmesteren nikkede. „Det er du den eneste, der kan finde ud af.“

„Jeg finder ham,“ sagde pigens. Hun rejste sig op. „Med mindre der er mere, jeg bør vide?“

Borgmesteren sukkede og rystede på hovedet. I et bekymret tonefald sagde han: „Jeg ved ingenting om troldmændenes gøren og laden, desværre. Vi ser jo helst, at de holder sig væk fra byen. De gør indbyggerne utrygge. Men Sarim den Vise blev, så vidt jeg er orienteret, sidst set ved Himmelbjergene mod øst, nær de varme kilder, men kun troldmænd må betræde området dér.“

„Jeg ved det. Men jeg selv er jo halv magiker, så for mig er det ikke forbudt.“

„Men der er flere dagsmarcher til bjergene, og ørkenen imellem er hård.“

„Jeg ved det. Jeg kommer jo lige derfra.“

„Du får brug for følgeskab.“

„Jeg har Fritz,“ svarede hun og nikkede ned mod katten, der talte dæmpet med mejsen nede ved det ene hjørne af lokalet. Pigen så stift på den ældre mand i stolen. „Jeg er vant til at rejse uden menneskeligt selskab. Det er intet problem.“

„Nuvel,“ sagde borgmesteren. „Men held og lykke, i hvert fald.“

Pigen nikkede og gik tilbage gennem døren og ud gennem det forrige kontor.

Ude på gaden indhentede katten hende. Han spandt tilfreds.

„På den igen,“ sagde han til pigen.

„Ja. Fik du sludret med mejsen?“

„Jeg spurgte om hun ville spise en romantisk middag med mig, men hun takkede nej.“

„Det var vel nok ærgerligt.“ Pigen smilede.

„Du bør virkelig sove og få noget ordentligt at spise, nu hvor muligheden er her,“ sagde Fritz alvorligt. „Find et herberg.“

„Er du sikker på, at det ikke er fordi du gerne vil tilbringe mere tid med den fugl?“

„Det ene udelukker vel ikke det andet?“

Hun smilede igen. Fritz var ikke meget for at indrømme det, men hun vidste, at katten også godt kunne trænge til et hvil.

„Fint, jeg tror heller ikke, et bad ville skade.“

„Et bad? Føj, der skal ikke noget sæbevand i nærheden af min pels.“

„Du bliver da ellers så charmerende at se på,“ gav hun igen.

Katten overvejede muligheden.

„Jeg tror, jeg nøjes med et tungebad,“ sagde han så. „Men jeg vil gerne drikke noget vand, hvis det er noget, du kan få arrangeret?“

„Lad os se på sagerne.“

De vendte om og gik rundt inde på pladsen. Folk på gaden undgik stadig pigen, så katten forsøgte i stedet at spørge de forbipasserende landsbyboere om vej til den nærmeste kro.

„Hej, undskyld ...?“

„Du der?“

„Hej vent, altså?“

„Er der nogen, der gider stoppe op?“

Katten løb op på siden af to piger med forklæde på. Da de ignorerede ham, løb han den modsatte vej og lagde sig nærmest i vejen for en tyk mand med en bred hat på. Det lykkedes dog manden at komme behændigt udenom den rødhårede kat.

Den snavsede pige var nødt til at undertrykke et fnis, da hun så, hvordan katten forgæves forsøgte at komme i kontakt med landsbyens indbyggere. Men hun forstod dem godt. Der var så mange ting i verden, man kunne frygte, så hvis man blot var et normalt menneske, der levede et normalt liv, gjorde man bedst i at ignorere alt, man ikke kendte.

„Hvad går det postyr ud på?“

En anden kat var stoppet op og stirrede på Fritz. Det var en gammel, grå hunkat.

„Jeg og min ledsagerske ønsker blot at finde et herberg,“ sagde Fritz og gned sit hoved mod hunkattens pels for at charmere sig ind på den.

„Nå, ikke andet?“ Hun tog sig ikke af ham. „Bare følg efter mig.“

Fritz fulgte efter sin artsfælle, men drejede ind i mellem hovedet for at se, om pigen var med.

De gik i gåsegang hen ad de lange, støvede gader i den lille landsby, indtil den grå kat standsede op ved en trappeopgang.

„I skal bare gå derind,“ sagde hun og nikkede op mod døren.

„Vi takker ærbødigt for hjælpen,“ svarede den rødhårede kat. Den grå kat gik videre, og Fritz vendte sig og så op på sin følgesvend. Han så meget selvtilfreds ud.

„Ja, du er dygtig. Lad det nu ikke stige dig til hovedet,“ sagde hun og knælede, mens hun strøg katten hen over ryggen.

De gik op mod herberget Pigen åbnede forsigtigt døren. Her blev de straks taget imod med åbne arme af en lav, men rund, storsmilende dame. Denne reaktion var stik modsat den, hun havde oplevet ude på gaden.

„Ih, pigebarn kom da indenfor,“ kvadrede den lille dame. „Hvad hedder du?“

„Mit navn er Linu Delaya,“ svarede pigen, „men bare kald mig Laya.“

„Et usædvanligt kaldenavn,“ sagde værtinden, „men kønt, og så kan man da huske dig.“

Hun vendte opmærksomheden mod Fritz.

„Og hvem har vi så her?“

Katten spandt og gned sig op ad damens ben. „Fritz til Deres tjeneste,“ svarede han så.

„Vi skal da vist have frisket jer to op,“ sagde konen. „Jeg hedder Asta. Hvis I mangler noget, så spørg bare efter mig. Jeg har ganske vist rigeligt at se til, men det går nok. Har I hørt hvad der skete med Zelia, den gamle tosse? Hun var lige ved at falde i springvandet igen i nat. En eller anden dag går det virkelig galt for hende. Nå, men hør nu her. Jeg har værelser i tre størrelser, og der vil blive serveret mad morgen, middag og aften, hvis da ellers Gyrd snart får leveret de æbler til os. Nå, følg nu med.“

Værtinden begyndte at gå hen ad gangen, der var beklædt med et langt, farverigt, mønstret tæppe. Motivet var landsbyen selv, kunne Fritz regne ud, idet han genkendte stenspringvandet, de var gået forbi tidligere. Adskillige døre på begge sider af gangen gjorde deres for at friste Fritz til at kigge ind, men Laya holdt ham i skak. Et par af dørene stod på klem, og Laya kunne se, at nogle af rummene var værelser, de besøgende overnattede på, mens andre var depoter og madkamre.

En vibe kom baskende mod dem fra den anden ende af gangen.

„Ah, godt at se dig,“ sagde Asta og stoppede op. „Vil du gøre mig en tjeneste?“

„Naturligvis,“ svarede fuglen. Den havde en meget klar og lys stemme.

„Jeg har en besked til skomageren nede i fjerne ende af byen. Vil du flyve ned med den?“

Fuglen nikkede. „Jo, det kan jeg da sagtens,“ sagde den.

„Du er en skat,“ sagde Asta og blinkede til den. Så fandt hun en lille konvolut frem, som hun bandt rundt om benet på fuglen.

Viben vendte om og fløj tilbage samme vej, som den var kommet fra.

„Vi skal ud i gården,“ forklarede Asta. „Vi har nogle store kar til badevand. Du må lige snakke med dem i køkkenet, så du kan få vandet varmet op.“

„Tak, men det gør nu ikke noget,“ smilede Laya.

„Nå nå, hver sin smag.“

De var nået til enden af gangen og Asta åbnede døren ud til gårdhaven, hvor der ganske rigtig stod nogle store trækar og en gammel pumpe.

„Gør dig nu flot,“ sagde værtinden og smilede. „Det varer ikke så længe, så er der fælles spisning.“

Laya takkede mange gange, og Asta gik tilbage indenfor og lukkede døren efter sig.

Fritz var allerede gået på opdagelse i gårdhaven. Den var meget idyllisk med masser af farverige blomsterbede og buske. Der var en lille dam i midten af haven. Flere af nabobygningerne havde også adgang til gårdhaven, men på den modsatte side var der ingen bygninger. Der var nogle buske og en lille å, som markerede grænsen mellem byen og skoven, og strakte sig videre og forsvandt mellem træerne. Fritz havde lagt sig og holdt intenst øje med dammen, og pludselig stak han en pote med klørne blottet ned i vandet.

Et højtlydt plask fik Laya til at dreje hovedet tidsnok til at se sin ven springe drivvåd og hvæsende op af vandet.

„Så fik du alligevel dit bad,“ grinede Laya mens katten rystede sig for at få vandet ud af pelsen.

„Så tæt på...“ klagede han.

Himlen var skyfri og temperaturen var behagelig. Laya tog fat om pumpen og begyndte at fylde vand i et af karrene. De gamle trækar var

ikke helt vandtætte, men det gjorde ikke noget. Vandet løb kun langsomt ud, og karret skulle alligevel tømmes efter brug.

Da karret var fyldt med vand, kom Fritz hen og satte sig ned. Han syntes, det var spændende at se magikere bruge deres kræfter. Et svagt lys strålede ud fra Layas hænder, som hun holdt udstrakt over karret. I mørke ville synet uden tvivl have været meget mere imponerende, men effekten var lige så god. Vandet begyndte at dampe.

Laya klædte sig af og kravlede op i karret, hvor hun lænede sig tilbage, lukkede øjnene og trak været i dybe åndedrag, mens hun lod sig omslutte af det varme vand. Fritz sprang op på kanten og betragtede hende. Hun åbnede og øjnene og pjaskede noget vand på katten, der med et hyl sprang ned på jorden igen.

„Ikke den mindste respekt får man, nej nej,“ sagde hun med et smil. Hun begyndte at gnutte sig på kroppen og vaskede flere dages skidt af. Fritz satte sig til at slikke sin pels.

Døren ind til herberget gik op igen, og en ung dreng kom ud. I favnen havde han et sæt pænt sammenfoldet, nystroget tøj. Han rødmede, da han så pigen ligge i badevandet og kiggede væk.

„Uh, det må De undskylde,“ sagde han usikkert. „Asta er optaget lige nu. Hun bad mig tage det her rene tøj med, hvis De vil have det gamle vasket.“

Laya vendte sig med siden til. „Jo tak,“ sagde hun. „Jeg kommer ind med det gamle om lidt.“

Drengen nikkede og bukkede, hvorefter han lagde det nye sæt tøj fra sig på trappestenen og gik indenfor igen.

Laya og Fritz så på hinanden og knækkede så sammen af grin.

Da Laya mente, hun var ved at være ren, rejste hun sig op fra badet og trådte ud af karret. Det normalt uredelige røde hår havde lagt sig pænt, men det var kun, fordi det var tynget ned af vandet. Hun knyttede hænderne og lukkede øjnene. Katten bemærkede at der endnu engang var magi i luften. Pigen skabte en lille, kontrolleret hvirvelvind omkring sig selv. Den blæste og tørrede vandet ud af hendes hår og væk fra hendes

krop. Hun sørgede omhyggeligt for at holde vindkræfterne nede, så hvirvelvinden ikke tog overhånd og slap løs.

Da hun var tør, ikklædte hun sig det friske tøj, der var noget i stil med det, hun var ankommet i. Et par skindbukser og en stor, løs skjorte. Der var dog også en lille kyse, som hun tog på for at holde sit nyvaskede hår i skak. Den fik hende til at ligne en bondepige, men det passede hende fint. Folk skulle helst ikke finde ud af, hvem hun virkelig var.

Laya og Fritz trådte indenfor igen. Pigen havde foldet sit gamle tøj sammen og bragte det med. Nu, hvor hun selv var ren, kunne hun godt lugte, hvor meget tøjet trængte til en lignende tur.

Asta kom gående imod dem.

„Se, var det ikke meget bedre? Nu skal jeg tage det dér. Så, følg efter Lai, han viser vej til spisestuen.“

„Lai?“

„Drengen. Ham der gav dig tøjet.“

Først nu fik hun øje på drengen, der gemte sig bag værtinden. Asta gik videre og lod den generte dreng tilbage med gæsterne. Han havde kortklippet mørkt hår og var meget spinkel af bygning. Han var nok ikke meget mere end elleve eller tolv år. Han havde store brune øjne og et dybt blik, der dog genert var slået ned. Han var ikklædt mørkeblåt tøj inde bag et lille forklæde, der indikerede, at han også hjalp til i køkkenet.

„Jamen, så vis vej,“ sagde katten.

Drengen gjorde omkring og fortsatte videre hen ad gangen. De to gæster fulgte efter, og Lai viste dem hen til en dobbeltdør, der var åben og lod Laya se et stort lokale med et langt bord placeret i midten. Der var direkte gennemgang til køkkenet via spisestuen, så maden skulle ikke ret langt. En behagelig duft af stegte rodfrugter og nybagt brød dominerede atmosfæren i spisestuen, og flere gæster var ved at dukke op.

Der var små skåle og fade stillet op lidt væk fra bordet til de dyr, herbergeret husede. Fritz gik hen til dem og ventede på, de blev fyldt op med mad, mens Laya satte sig ved bordet.

Det var ikke en særlig stor del af middagsdeltagerne, der var gæster på herberget, konkluderede Laya, efterhånden som flere folk ankom og

satte sig til bords. Langt de fleste var enten stedets eget personale eller personale fra andre af byens offentlige bygninger. Laya bemærkede, at borgmesteren, som hun netop havde snakket med, trådte indenfor. Fuglen var også med. Da Laya fulgte dens kurs med hovedet, fik hun øje på Fritz, og så hvordan han påførte sig sin charme.

Borgmesteren satte sig ved bordet. Han signalerede ikke, at han kendte Laya. Tværtimod ignorerede han hende fuldstændig, så hun gjorde det samme. Snart kom de hvidklædte kokke spankulerende med store fade og skåle med dagens middag.

Laya havde kigget så meget på bordet og dem, der sad over for hende, at hun slet ikke havde bemærket, at der var én, der havde sat sig på stolen ved siden af hende. Det var først, da hun drejede hovedet en anelse, at hun ud af øjenkrogen så en skygge, der ikke havde været der før. Langsomt vendte hun blikket mod sin sidemand. Det var en høj skikkelse. Hun gættede på, at det var en mand, men det var ikke til at se, for personen var helt tildækket af en mørk, støvet kappe med hætte på.

Laya så sig omkring i spisesalen og bemærkede, at flere andre sad og hviskede og kiggede over mod den kappeklædte. Altså var han ikke et lokalt fænomen men en rejsende som hende selv, kunne hun konkludere.

Den fremmede havde ikke givet en eneste lyd fra sig endnu, bed hun også mærke i. Det var nok derfor, hun ikke havde bemærket ham, før han pludselig bare sad der.

Et par minutter efter at maden var blevet bragt ind, hørte hun ham sige noget:

„Unge frøken, vil De være så venlig at række mig salaten dér?“ Han havde løftet sin hånd og pegede på en skål fyldt med oliven, tomater og salatblade, krydret og olieret. Laya rakte ham den og betragtede, hvordan han skånsomt tog imod skålen.

„Tak,“ svarede den rejsende. Hans stemme var meget lys, men også meget blød. Det lød, som om han dansede med ordene, når han talte.

„Det var da så lidt,“ sagde Laya, lidt usikker på, hvordan hun skulle forholde sig til denne helt anonyme fremmede. Alene på grund af varmen fandt hun hans tunge kappe temmelig malplaceret.

Da den fremmede løftede armene for at tage fat om salatbestikket, gled hans ærmer til side og afslørede et sæt af de smukkeste hænder, Laya kunne huske at have set. Der var ingen skrammer, ingen ar, intet tegn på hårdt arbejde at se. Til gengæld bar han på hver hånd nogle meget gamle fingerringe med symboler, der næsten var slidt væk. En af ringene var af guld med en stor, rød krystal i.

Laya udstødte et – håbede hun – næppe hørbart gisp. Flere af ringene kendte hun fra gamle troldmandsbøger, hun havde skimmet, da hun var mindre, og ingen havde været i nærheden til at forbyde hende at kigge. Ringene havde forskellige magiske egenskaber, som de overførte til den person, der bar dem. Men ligegyldigt hvor hårdt hun forsøgte, kunne hun ikke huske, hvilke kræfter netop disse ringe havde.

Det vigtigste var dog fastsat. Manden var en troldmand. Troldmænd havde mange hemmeligheder og var ofte meget sære. Hun huskede ikke tilbage på sin ensomme barndom blandt troldmænd med den bedste smag i munden.

Den fremmede var færdig med at øse salat op, og trak nu hættten tilbage og afslørede sit ansigt. Han havde langt, løst kridhvidt hår, der var redt tilbage og forsvandt ned mellem hans ryg og kappen. Han så ikke ud til at være så gammel, men troldmænd kunne nemt snyde med deres alder. Han havde klare, lyse, blå øjne, der ignorerede alt andet end salaten på tallerkenen foran ham.

Laya så sig omkring igen og opdagede, at hendes tallerken var den eneste, der stadig var tom. Hun rakte ud efter det første og det bedste, en svampetærte, og skar et stykke løs.

Hun kom til at tænke på det, der skete for et par minutter siden, da borgmesteren havde sat sig til bords og fuldstændig havde undladt at vise, at han havde snakket med hende kort forinden. Det havde været en klog beslutning. Der skulle nemlig inddrages flere troldmænd end nødvendigt, så det var fornuftigt at holde lav profil.

„Deres tærte bliver kold, frøken,“ sagde sidemanden venligt. Hun stirrede dumt på ham. Så vågnede hun op.

„Ah, tak skal De have,“ sagde hun og begyndte at skære i sit tærtestykke.

„Der er måske noget, der går Dem på?“ spurgte troldmanden.

„Jeg har bare ikke sovet så godt på det seneste,“ svarede hun med et hurtigt smil.

„Det var da mærkeligt,“ fortsatte troldmanden. Den bløde stemme var beroligende, og Laya kunne mærke, at hun slappede mere af og begyndte at spise sin mad.

„Hvorfor er det mærkeligt?“ spurgte hun efter at have tygget af munden.

„Jeg har kun hørt gode rygter om herberget her,“ svarede troldmanden henkastet.

„Nåh, jamen det har intet med stedet her at gøre.“

„De er måske også kun lige ankommet?“

Laya kunne godt mærke, at hun skulle til at passe på med, hvad hun sagde. Troldmanden virkede meget troværdig og behagelig at snakke med, men ingen vidste bedre end hende, hvor gode sådan nogle magikere var til at give falsk tryghed.

Troldmanden ventede ikke på noget svar, men sagde i stedet:

„Har jeg ikke set Dem før et sted?“

Hun rystede på hovedet. „Tror jeg ikke, hr.“

Hun vidste ikke, hvor han kom fra, eller hvem han var, men hun vidste, hvor udspekulerede troldmænd kunne være, når de ønskede informationer, så hun ville ikke give ham noget at klamre sig fast til. Hun så direkte ned i sin mad og lod som om, hun var en helt almindelig sky landsbypige. Det virkede tilsyneladende, for troldmanden fortsatte tavst med at spise sin salat.

Laya så forsigtigt op efter et par minutter og kiggede rundt på de andre, der spiste ved bordet. Ingen lod til at have bidt synderligt mærke i den korte samtale, de netop havde ført.

Da troldmanden havde spist sin salat, rejste han sig tavst og bar sin service ud i køkkenet, hvorefter han forlod lokalet uden at se sig tilbage.

Laya lod også som ingenting og spiste et stykke tærte mere. Hun vidste ikke, hvornår hun næste gang ville få mad i maven.

Snart var alle ved bordet færdige med middagen, og tallerkener og glas blev samlet sammen. Laya rejste sig og kiggede hen mod dyrenes fade, men hverken Fritz eller borgmesterens blå mejse var til stede.

De er nok udenfor, tænkte pigen og begav sig hen mod hoveddøren. Gaden udenfor viste ikke umiddelbart nogen tegn på at huse de savnede dyr, men Laya fik øje på den grå kat, der havde vist dem herberget tidligere.

„Undskyld?“

Laya knælede ned ved katten og strøg den ned langs ryggen.

„Din følgesvend fulgtes med en fugl samme vej tilbage, som I kom fra,“ fortalte katten uden at Laya havde spurgt. „Uh, det er godt, det der.“

Laya kunne mærke, hvordan katten spandt i hele kroppen. Hun kløede den bag ørerne.

„Tak skal du have.“

Laya rejste sig igen og gik med rynkede bryn hen mod pladsen, hvor borgmesterens hus lå. Det lignede ikke Fritz sådan at stikke af uden at sige noget til hende. Det kunne være nok så sød en fugl, men alligevel.

Laya rundede et hjørne og fik ganske rigtigt øje på katten og fuglen, men også på den kappeklædte troldmand fra herberget. De sad alle tre på kanten af springvandsskulpturen i midten af pladsen, hvor Fritz legesygt forsøgte at skubbe fuglen i vandet. Hun sank en klump og gik så hen imod dem.

„Fritz, hvorfor sagde du ikke, at I gik?“ spurgte hun katten, da hun nåede frem.

„Vi ville kun lige være ude ganske kort,“ forklarede katten hende. „Men så faldt vi i snak her og ... hey!“

Mejse havde benyttet chancen til at sprøjte vand på katten.

„Jeg kan forstå på Deres charmerende følgesvend her, at I har været til audiens hos borgmesteren?“ sagde den mystiske troldmand og så spørgende på Laya.

„Jah,“ sagde hun henkastet mens hun inderligt håbede, Fritz ikke havde afsløret, hvad mødet havde drejet sig om. „Han er en gammel ven af min far, så jeg ville lige hilse på ham, nu jeg var i byen.“

„Ah, javel,“ svarede troldmanden. Han havde åbenbart ikke noget behov for at forklare sin interesse.

Laya følte, hvordan hendes nysgerrighed var blevet pirret, men hun vidste, de måtte videre.

„Fritz?“ Hun slog med hovedet i retning af ørkenen, og katten hoppede modvilligt ned fra stenspringvandet og sluttede sig til hende.

„I må have en god rejse,“ sagde troldmanden, mens han løftede sin hætte på plads, så den igen skjulte hans ansigt.

„I lige måde,“ svarede hun høfligt. „Det var hyggeligt at møde Dem.“

„Mirus.“

„Hvad?“

„Mit navn er Mirus.“

Laya bed sig i læben. Der var jo ingen grund til, at han vidste hvem, hun var, men nu ville det være endnu mere mistænksomt, hvis hun undlod at præsentere sig. Og hun var sikker på, han ville opdage det, hvis hun opgav falsk navn. Han var jo troldmand.

„Laya,“ svarede hun og nejede. Hun nikkede kort til mejsen og begav sig så af sted. Til hendes lettelse fulgte Fritz med uden at protestere.

„Hvad gik det ud på?“ spurgte katten, da de havde gået et par minutter og var uden for hørevidde.

„Han var en troldmand, kunne du ikke fornemme det?“

„Gør det noget?“

„Vi kan ikke stole på alle, vi møder, Fritz,“ sagde hun strengt.

„Men hvad kunne der gå galt ved, at han ved, vi har besøgt borgmesteren? Han spurgte bare, hvor jeg kendte Pusle fra.“

„Forhåbentlig ikke noget,“ sagde Laya. „Måske er han god nok. Men vi er nødt til at være forsigtige. Dem som Bringer Orden er en trold-

mandsgruppe, der bevæger sig op sydfra, og jeg ved ikke, om ham der Mirus er tilknyttet dem.“

„Fint, jeg må ikke snakke med fremmede. Forstået. Hvor skal vi hen nu?“

„Gider du lige? Jeg er ikke ude på at genere dig. Det er vigtigt, det her.“

„Jeg ved det godt. Hvor skal vi hen?“

Laya sukkede. „Vi skal finde Sarim den Vise.“

„Tror du, han vil hjælpe os?“

„Det burde han. Det er jo trods alt hans hemmelighed, byen bevogter.“

„Ved du, hvad det er?“

„Nej.“

De gik videre et par minutter i tavshed. Byen blev mindre og mindre bag dem, og ørkenens sølle bevoksning svandt langsomt ind til kun at bestå af små, visne græstotter.

„Ved du så, hvor vi kan finde ham?“ spurgte katten så.

Laya pegede ud mod horisonten. Solen oplyste gavmildt en bjergkæde, de kunne skimte i det fjerne. „Kan du se de bjergtoppe der?“

„Ja?“

„Jeg tror, han er der.“

„Bag ved bjergene?“

„Nej, under dem. Derinde kan troldmændene uforstyrret eksperimenterer med deres magi. Det har det i hvert fald kunnet indtil nu. Dem som Bringer Orden vil gøre alt hvad de kan for at sætte en stopper for den slags. De vil bestemme alting og have magten over alle.“

„Hvor usympatisk,“ måtte Fritz medgive.

De to rejsende fortsatte ud i det gølge ørkenlandskab, hvor de kunne mærke vinden begyndte at tage til i styrke. Det trak op til sandstorm.

Anmeldelse af Laya

Laya – en rigtig vellykket fantasyroman for unge

Laya af Jon Brændsgaard Toft handler om den unge pige Laya, der er halvt troldmand og halvt menneske. Hun er stukket af fra den troldmandskostskole, hvor hendes troldmandsfar har anbragt hende. Hendes ærinde er at advare verden om en trussel fra en ondsindet troldmandsorden, der går under navnet Dem Som Bringer Orden. Med sig har hun som følgesvend den charmerende og talende kat, Fritz. I den verden hvor Laya kommer fra, er talende dyr hverdag, så det er først, da Laya ryger gennem en magisk portal til vor tids Glasgow, at nogen tager notits af Fritz' tungefærdighed. Og så siger jeg ikke mere om handlingen. Spændingen skulle jo nødig ødelægges.

Jon Brændsgaard Toft har udviklet sig som forfatter

Jeg har tidligere anmeldt Vampyrkrøniken: Elliot af Jon Brændsgaard Toft. Ved den lejlighed hæftede jeg mig ved, at sproget nogle steder virkede lidt ufærdigt, hvilket resulterede i, at man som læser ind i mellem blev revet ud af fortællingen. Det er derfor med glæde, at jeg kan konstatere, at sproget i Laya virker meget mere gennemarbejdet, hvilket betyder meget for læseoplevelsen. Herudover er hovedpersonen Laya en pige, som det er umuligt ikke at holde af. Jon Brændsgaard Toft har valgt den klassiske ensom-outsider-medben-i-næsen-karakter som model for Laya. Og det er et godt valg, for selvom netop den karakterskabelon er gennemprøvet i utallige fortællinger, formår Jon Brændsgaard Toft at give den sit eget særpræg, som i særlig grad kommer til udtryk i Layas møde med det moderne Glasgow – og en ung dreng ved navn Benjamin i dette Glasgow. Og her kan jeg godt nævne, at bogen indeholder en kærlighedshistorie, uden at jeg afslører for meget. Om den ender lykkeligt eller ej, siger

jeg ikke. Men velskrevet er den. Laya og Benjamins forsigtige og søgende interesse for hinanden fungerer rigtig godt og er beskrevet på en måde, så man selv som voksen og lettere kynisk mand bliver følelsesmæssigt engageret i deres relation.

Også beskrivelsen af den fremmede verden, hvor Laya kommer fra, har Jon Brændsgaard Toft været heldig – eller rettere dygtig – med. Det er klart, at en bog på 241 sider ikke kan præsentere sin læser for en verden, hvis politiske, religiøse og sociale forhold er beskrevet til mindste detalje. Men det er heller ikke Layas ærinde. Som læser får man lige præcis den rigtige mængde informationer til, at historien flyder frit, uden at man studser over uforståelige ting og begreber. Og for en fantasy bog, hvis sigte det er at underholde, er dette ganske optimalt.

Som det fremgår af ovenstående, synes jeg i den grad, at Jon Brændsgaard Toft har begået en rigtig fin ungdomsroman. Men som anmelder føler jeg mig også forpligtet til at kigge kritisk på tingene og overveje, om nogle ting kunne være udført endnu bedre. Og her har jeg et enkelt punkt, som jeg gerne vil adressere. Det drejer sig om Layas mor, der gennem hele fortællingen bliver beskrevet som en meget eventyrlysten kvinde, men hvis noget stillestående liv i de sidste mange år, står i modsætning til denne beskrivelse. Jeg formoder, at dette forhold er drevet af en nødvendighed af at få plottet til at hænge sammen, men det er alligevel lidt ærgerligt, da moderen som en mere fyldig og afrundet karakter kunne have bibragt fortællingen endnu mere indlevelsopotentiale. Det er dog et mindre punkt, og mange vil sikkert ikke have det på samme måde som jeg. Alt i alt er jeg da også imponeret over Jon Brændsgaard Tofts udvikling som fantasy forfatter siden hans udgivelse af Vampyrkrøniken, og Laya får 5 ud af 6 velfortjente stjerner.

– Sven Ørnstrup, www.fantasyboger.dk

Lektørudtalelse

Anvendelse/målgruppe/niveau

Bogen henvender sig til fantasy-læsere fra ca. 10-14 år.

Beskrivelse

Forfatteren har før udgivet science fiction-fortællinger og et par fantasy-bøger med vampyrtema, men denne titel placerer sig i den mere traditionelle fantasygenre. Bogen omhandler først pigen Laya, der kommer fra en magisk verden. Hun er også selv halvt troldmand, men ved et uheld kastes hun gennem en portal og havner i vores verden. Her bliver hun venner med drengen Benjamin, der gerne vil hjælpe hende med at finde tilbage til sin egen verden (og som naturligvis også bliver lidt forelsket i vor hovedperson). Forfatteren har et godt greb om sin historie, som er sprogligt let at læse, og som afgjort må siges at være den bedste, han har lavet hidtil. Bogen er illustreret af Emil Søby, hvis stil adskiller sig en del fra forsideillustrationen af Martin Nielsen. Bagsideteksten formidler indholdet godt. Bogens slutning lægger op til en serie.

Sammenligning

Dimensionsrejse-aspektet vil glæde dem, der har læst Pullmanns serie om *Det gyldne kompas*, men fortælleteknisk minder nærværende forfatter mere om en blanding af Lise Bidstrup (*Spiralen*) og Niklas Krog (*Dragesværdet*).

Samlet konklusion

En fin fantasy-fortælling. Bestemt det hidtil bedste fra denne forfatters hånd.

– Martin W. Hansen, DBC

Himmelskibet

Laya er datter af en troldmand, hvilket har givet hende magiske evner. Det er ikke alle der har magiske evner, og blandt de der har, er der nogle som mener at der skal være streng kontrol med hvordan evnerne bruges. Dette gælder ordenen Dem som Bringer Orden, som gør hvad de kan for at forhindre 'forkert' brug af magi. Det er en magtfuld orden, som ikke går at vejen for at bortføre og indespærre troldmænd der har forbrudt sig imod deres love. Det er kommet Laya for øre at ordenen er på vej for at tage hendes far, og sammen med hendes kat drager hun af sted for at advare sin far. Det der har gjort at ordenen er efter hendes far er, at han har udviklet en magi der gør at man kan rejse imellem parallelverdner. Laya falder ved et uheld igennem portalen og ender i vores verden. Hun skal nu klare sig her, mens hun søger efter sin moder, som for år tilbage også var draget igennem portalen, og som måske ved hvordan man kommer tilbage. Ved hjælp af magi lærer Laya hurtigt sproget og kommer i kontakt med drengen Benjamin, der sætter sig for at hjælpe hende. For Layas kat Fritz er det dog sværere at falde til i vores verden, for da han både er intelligent og kan tale, er det svært at vænne sig til, hvor dyriske dyrene er i vores verden.

Bogen er letlæst ungdomsfantasy, som handler om venskab og om at drage ud i verden og finde eventyret. Livets barske realiteter når man kastes ud i en uvant verden, er der dog ikke meget af i bogen, da tingene går ret let for hovedpersonerne, men der er jo heller ingen der siger at fantasy skal være mørk og dyster.

– Thomas Winther, *Himmelskibet*

**Læs fortsættelsen i
LAYA**

**– udgivet november 2011
på forlaget mellemgaard**

241 sider, indbundet.



Inkl. anmeldelser af bogen

„For hver retning du går, for hvert valg du foretager, vil der i en anden verden være én magen til dig, der gør det modsatte. Sådan har det altid været. Der findes et utal af parallelle verdener. Nogle af dem ligner vores til forveksling, mens andre ikke engang er befolket af mennesker.“

Laya stammer fra en verden befolket af trolde-mænd og drager, hvor magten er i højsædet. En række begivenheder fører dog til, at hun ved er uheld ender i vores verden, i det moderne Glasgow. Her må hun lære at forstå en verden, der ikke kender til magi, samtidig med at hun må forsøge at finde en vej hjem. En udfordring som både kræver mod, opfindsomhed og tillid til det fremmede.

mellemsgaard